

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 170 кор.

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Поодиноке число по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш; а не возьмеш мижости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Руслапових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дні крім неділь і руских свят о 5½ год. пополудні.

Реданція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунщини). Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Реклямації неопечатані в вільні від поруга. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Розправа над виборчою реформою.

(X) Сегодня має почати ся перше читанє правительственной предлоги про виборчу реформу і загальна розправа над сим предметом в посольській палаті державної ради. Від внесеня сеї предлоги обговорювано її доси вельми основно в дневникарстві і на вічах, а тепер почала ся головна битва поміж парламентарними сторонництвима а правительством, котра перенесе ся відтак до виборчої комісії. З дотеперішних обговорів виборчої предлоги показало ся, що лише значна меншість парламентарних сторонництв виступає ворожо проти знесеня курияльної системи і проти загального, рівного і прямого права виборчого, а переважна більшість згоджує ся з тими основними засадами. Нема отже сумніву, що ті основні засади осягнуть потрібну більшість двох третин в посольській палаті і що до того можна вважати ухвалене закона обезпеченим.

Однак значні суперечности виринають, як показало ся з дотеперішнього обговорю предлоги, що до поділу виборчих округів і що до розділу мандатів поміж поодинокі народности і політичні сторонництва.

Німці передовсім добачають в правительственной предлозі намаганє до зло-

маня дотеперішньої переваги німецького живла, котрому в предлозі призначено 205 мандатів, а витворенє переваги славянських народностей, котрі з 230 мандатами творити муть більшість парламентарну навіть супроти можливого союзу Німців з Італіянами і Волохами. Щоби не допустити до такої переваги Славян, будуть Німці добивати ся помноженя мандатів німецьких в Чехах, хоч там не сподівають ся від правительства виднати значнійшого помноженя як з 48 призначених на 50. Всеж таки Німці зазначають, що всі ті домаганя не повинні загрожувати здійсненя реформи. Зжидовіле німецьке дневникарство нарікає, що правительство висунуло значно християнських соціялів в долішній Австрії і обезпечило їх проти німецьких людовців і соціялістів, а вгорішній Австрії дало надмірну перевагу клерикалам. Не до вподоби Німцям і те, що Чехи осягнуть 99 мандатів, та що правительство постановило обезпечити іменно молодоческе сторонництво супроти аграрників і радикалів, котрі при нових виборах булиб знищили молодочехів, наколиб сї вибори відбували ся на основі теперішньої ординації. Тимто у інтересі встановая молодочехів є ухвалене правительственной предлоги.

Попри февдальну і вірноконституційну шляхту є найбільшим противником виборчої реформи польске коло, котре

силкує ся своє ворогованє проти загального права виборчого замаскувати домаганєм значного помноженя галицьких мандатів (117—128). Однак, як звіщають, правительство згодить ся на доданє найбільш ще 3 мандатів. Тому то хоче коло попірати а евентуально прийняти яко своє — внесене д-ра Герольда на розширенє краю автономії або поставити внесене на відокремленє Галичини і ревізію конституції і домагати ся, щоби було іunctim тих внесень з виборчою реформою.

Як небудь правительственна предлога виборча дає Русинам ліпші вигляди в будуччині і є ддятого в порівнаню з дотеперішнім станом певним поступом, всеж таки не є она так корисна і справедлива, як би се повинно відповідати числу руского населеня. Ми вже вказали при иншій нагоді на ті недостачі предлоги а іменно виімкове заведенє в сільських округах галицьких пропорціональної системи, значно більших округів на сході як на заході краю і цілковите поминенє руских поважних меншостей в західній Галичині на Підкарпатю та в міських округах Галичин. Крім того дуже некорисні постанови технічні при переведеню виборів не дають поруки, що й ті мандати рускі (25—27) не попадуть неправно в чужі руки.

З неопечатаних поезій

Михайла Старицького (Гетьманця)

(Подав Ол. Барвінський).

1.

Ш в а ч к а.

Нахилила ся головка,
Пасмо збилося на щоці...
І мелька невпинно голка
У худесенькій рущі.

Паньске шитво на коліні...
З світлом стрів ся світ дньовий
І тримтять хисткі сутіні
Знід стріластик, довгих вій;

На чолі яснім дівочім
Якась думонька тяжка, —
І линяють марне очі,
Надриваєть ся рука,

І нема кінця роботі,
Не спочити й на часок...
Що? Чи легко тій голоті
Загорйовувать шматок?!

До Марусі.

1.

Як часом у тебе заграє
Ухмілка ясна на устах,
Мене мимохить огортає
Якийсь несподіваний страх:

В очах твоїх одбляск блакиті,
А погляд сумірря сьвяте...
Чи зможеш боротись ти в сьвітї,
Чи пилом твій шлях замете?

Чи встоїть од паньского сьміху
Твоє серденятко слабе?
Чи може катам на потіху
Зречесся й самої себе!

Діброви, хорошії степи,
Україну голодну й сумну —
Зміняєш на паньский той препих,
На розкіш оту навісну?

На учті веселій, на злоті
Забудеш найкращу мету,
Та в тім запанілім болоті
Потопиш і душу сьвяту?!

2.

Не плач, моє серце кохане,
Шануй оченята-зірки!
Я знаю — образили рвяне
Тебе оті пані-хльборки

Посьміхом шипячим-гадючим
За одіж народню, рідну,
За мову питиму, немручу,
За пісню твою голосну.

Нікчемні ті паньскі догани —
Люби своє щиро сама:
Хибаж ти не знаєш, що в паній
Нічого сьвятого нема?

Що в злото, в шовковії пути,
Вони замотали свій слід,
Що мова їх — мруща отрута,
А серце холодне як лід!

Не плач же голубко воркота,
Даремно очей не врази:
Не варт оте паньство-пустота
Й едной твоєї сльози!

3.

Ніч насунулась, повсюди
Тиша та темрява...

Що правительство так некорисно скроїло предлогу для Русинів, спадає тут вина також і на керманічів рускої політики і на Народний комітет. Знали они добре, що намісник укладає предлогу що до Галичини і не вважали потрібним звернути ся тут з своїми домаганнями і представленнями а обмежили ся лише до вислання депутації до Відня, хоч се загально відомо, що Відень опирає ся головно на предлогах краєвих начальників. Очевидно що тепер не легко буде що небудь змінити руским послам в предлозі підчас розправ в комісії, і се занедбане відібє се, як се вже не раз стало ся, на некористь руского народу. Тепер повинні рускі послы намагати, щоби, коли не дасть ся досягнути заступництва свого для поважних руских меншостей в західній Галичині і в міських округах, бодай змінити непевні постанови що до технічного переводження виборів.

Річниця „волі“ в Росії.

(За „Гром. Думкою“).

Сьогодні минуло рівно сорок п'ять літ, як в сей саме день, себ то — 19. февраля 1861 року — мало не 23 мільонам крестянського люду дано волю. Тепер вже мало зостало ся серед нас людей, яким довело ся зазнати панщини, і ми знаємо про неї тільки з переказів наших батьків та дідів.

Мало не три сотні літ в Росії і близько сто років на Україні цілі мільони селяньского люду позбавлені були всяких людських прав. Власть пана над крєпаком була необмежена. Він міг зробити з ним, що хотів: купити, продати, виміняти на щось, хоч би на скотину чи на собаку, в салдати здати, на Сибір заслати. Все життя крєпака, вся доля його — була в руках у пана: пан міг його з своєї ласки й озолотити, але його власть була і все майно йому зруйнувати; міг його одружити, міг також і дружину в його одібрати, — одно

слово, нічого не було такого, чогоб не мав права аборж не міг зробити пан з своїм крєпаком.

Року 1762 цариця Катерина II дарувала вольности дворянству. Милость цариці до дворян дала надію й крєпакам, що й їм буде дано волю. Спочатку воно ніби на те й складало ся, але промінь надії блиснув і счез. Счез на довгий час, бо крєпацтво не тільки не змінилось, а навпаки — росло й ширило ся чим далі тим дужче. Крєпаки часто давали про себе знати і примушували панів, а в купі з ними і уряд, щось думати та гадати про себе. Уряд часто скликав «комісії», доручав їм розглянути крєстьянську справу, але хоч тих «комісій», починаючи з часів цариці Катерини II, до 19. лютого року 1861-го збірало ся кілька десятків, — справа за цілих сто літ ані на крок не посунула ся наперед. Причина сего лежала в тім, що по «комісіях» за увесь час ні разу виразно не ставило ся питання про визвол крєстьян з крєпацкої неволі. Скликаючи «комісії», їм ніколи не поручали обміркувати, як скасувати крєпацтво, а тільки — як його полагодити так, щоб воно здавало ся не таким тяжким та щоб викликало менше клопоту.

Так тягло ся діло до року 1854. Як відомо, сего року скоїла ся знаменита севастопольська війна. Хоробро, по лицарски, поводило ся російське військо у тій війні. Багато війна та забрала і людей і грошей народних, та не вважаючи на се Росія не подолала ворогів і мусіла пристати на мир який установили інші держави, що був їм на руку. До війни і уряд і громадянство здебільшого пишали я порядками, що панували у державі, осліп вірили в міць Росії і гадали, що за таких порядків не тільки можна жити, а й інші держави в страху до себе держати. Знаходили ся і перед тим і тоді, підчас війни, люди, що вказували на огульні, лихі порядки у державі, особливож завважали проти крєпацтва, пророкували велике лихо, яке від того може скоїти ся для держави.

та на слова тих людей не тільки не зважали, а ще й тяжко карали. Аж ося от війна зняла полуду з очей і в громадянства і в самого уряду, і допомогла вийти в сій правді на верх.

Але тяжко помилив сяб той, хто подумав би, що сї реформи запроваджували ся в житє так легко, як оце пишеть ся. Навпаки, щирим друзям народа довело ся зазнати таку силу прикrostий та тяжких перешкод у своїй роботі, що тільки щира прихильність до народу, до його злиднів та горя та глибока віра в те, що як би там не було, а правда таки мусить взяти верх — тільки, кажемо, оце все піддержувало їх в тяжкій роботі. Та не вважаючи на трудність боротьби за визволенє крєпаків, вона скінчила ся на добре. Справжні друзі народа такиж з самих панів взяли верх над ворогами волі, і крєстьяни маніфестом царя Олександра II, року 1861, февраля 19, були визволені з крєпацкої неволі.

Кайдани крєпацтва впали. Без мало-го 23 мільонам сільского люду повернуто було права, що повинні належати кожній людині, але які в него були відняті споконвіку. І люд радісно зітхнув. Але окрім крєпацтва на тілі російської держави було ще багато інших болячок, що вимагали таких негайних і пильних ліків. Коло ліків тих болячок з початку було й заходили ся: позаводили нові суди, почали заводити школи. Та заходи ті скоро припинили ся. А окрім того — поверненє назад 23 мільонам крєстьян втрачених ними прав людини було ще тільки половиною того великого діла, яке треба було зробити.

Ще до волі року 1861 певна частина громадянства допоминала ся про політичні права і сьміливіші люди нераз наважували ся показувати потребу політичних прав для громадянства. Вони доводили перед урядом справедливість своїх домагань покликунанем на лихі порядки в державі від того, що всіма справами державними заправляє чиновництво, а не заступники від народа. Але уряд як і поперед, коли домагали ся

Тільки в церкві старенькій
Ще іде одправа.

Ой піду я у ту церкву
На сьвяту вечірню,
Втихомирю свою думу,
Думу незагійно;

Подивлюсь, як там голота
Горе розважає,
Свої скрути і скорботи
Сльзьми виливає.

Як в суміррі Всеблагому
Сповідаеть болі,
Та благає, визирає
Кращої все долі!

Подивлю ся, стрепену ся,
Серцем похолону...
Та за темну ту голоту
Положу поклона!

Прощання.

Бувай здоров, мій рідний краю,
В останній раз я спозираю

Твою довішнюю красу!
Прощай усе — поля діброви,
Дніпро широкий, бір сосновий,
Убраний в ранню росу!

Прощай садочок, мій будинок,
Де після праці одпочинок
І я, бездомний, мав колись;
Де дні точили ся щасливі,
І де бажання полохливі
У ритми голосно плелись;
Де ти, голубко сизокрила,
Своїм коханням осьвітила
Стежки життя мого сумні;
Де ти піснями серед стуми
Збудила сонні мої думи
І душу зрушила мені.

А кілька малось тоді віри,
Які величній заміри
Пестив і в серці я кохав —
На користь рідній Україні,
На благо їй, моїй сьвятині,
Своє життя заповідав!

А сталось що? Зламались крила —
І я сижу біля могили

Й питаю долю навісну:
На що ти серце ошукала
І замість слави дарувала
Мені заранню сю труну?
Завіщо вас, мої надії,
Минулі сні, поблділі мрії,
Окрив той морок і мана?
Невже мирська біда — облуда,
Невже на посьміх тільки люду
Здалась сльоза моя сумна?

І не спомане ні єдине,
Як я кохав мою родину,
Як я пестив її краси?
Як вболівав було душею
Над сиротиною своєю,
Тривав на кращій часи!
Погасло сьвітло... час спочити
І в тій безодній потопити
Розбитий серця мого рай...
Прощай-же крєвная родино,
Щаслива будь, — і свого сина
Лихим ти словом не згадай!

1875. року 1. Серпня.

волі для кріпаків, так і тепер, не зважав на домагане громадянства, караючи тих людей, що добивали ся красного ладу.

Аж ось раптом скоїла ся війна з Японією. Як і 50 років тому, підчас Севастопольської війни, так і тепер, Росії не поталанило подолати ворога. Як тоді, так і тепер знову Росія понесла тяжкі втрати і людьми і грошми. Як тоді, так і тепер виявила ся величезна сила всяких непорядків, злочинства, нещастя та темноти не тільки поміж простими солдатами, але й поміж старшим начальством. Взагаліж перед очима всього громадянства зявила ся така страшна картина неладу, перед якою всі вжахнули ся. І як тоді, так тепер громадянство почало допоминати ся реформ, почало вимагати зміни самодержавного бюрократичного ладу на лад конституційний.

Але як і тоді, так і тепер, темні сили намагають ся затлумити той визвольний рух громадянства. А через те, що затлумити його не їхня сила, то вони і епер, як і тоді залякують і уряд і темну частину громадянства страховищами кривавої, братовбивчої різні, яка, на їх думку, повстане, як що тільки громадянству дано буде політичну волю. Та як і пятьдесят літ назад щирі прихильники народа вірили в те, що сонце правди зійде над країною, вірили в сили народа і його людяність, так і ми тепер повинні вірити, що красні часи не за горами і що ми стоїмо на порозі нового життя.

Борба за університет.

Резолюції Народного Коміт. ту.

Ширший Народний Комітет, зібраний дня 3-го марта с. р., по переведенню дискусії над послідніми подіями на львівському університеті, ухвалив слідуєчі резолюції:

I. Ширший Народний Комітет заявляє отсим: що прикрі а несподівані події на львівському університеті з дня 2. марта с. р., викликані вістали лишень поведенням ректора університету, д-ра Глюзінського, та одної частини польської молодіжки супротив молодіжки рускої, що молодіж руска лише спровокована нанесеною їй обидою і чинним нападом з противної сторони була приневолена хопити ся самооборони та що в виду того вина за те, що стало ся, спадає в цілости на названого ректора і на згадану часть польської молодіжки;

II. Ширший Народний Комітет заявляє дальше, що того рода події на львівському університеті мають взагалі свою головну причину в нехтованню прав руского народа на львівському університеті зі сторони центрального правительства, з осібна в запереченню конечних прав рускій народности на теперішнім львівському університеті та в відказуванню основаня окремого руского університету. Ся кривда тим більше діймаюча, що стоїть безнастанно важких жертв рускої молодіжки відчуваючої живо зневагу свого народа; заціплює в серця рускої і польської академічної молодіжки вже за молоду взаїмне національне вороговане, яке в горожаньскім житю відбиваєсь сумними наслідками на цілій суспільности. Отсі тяжкі відносини на львівському університеті не переведуть ся та неїдадуть ся усунути ніякою силою, а будуть зятритись дальше і виривати ще яркіїше, доки не буде даний рускому народови самостійний університет, який кождому культурному народови належить ся, та до чого управляє нас поважне і що раз зростаюче число рускої а-

демїтичних відносин і в інтересі помирення обох національностей домагаємо ся, аби центральне правительство приступило чим скорше до сповнення справедливого жаданя руского народа, основуючи у Львові руский університет, поки що з віділами: богословским, філософїчним і правничим.

За Ширший Народний Комітет, у Львові 3. марта 1904 р.

Др. Кость Лєвицький. Л. Цегельський.

Заява молодіжки.

У велику хвилю політичного й культурного відродження українського народа — в радісну хвилю обновлення нашої нації в огні росийської революції — в хвилю могучого заворушення житєвих сил українського народа в виборчій боротьбі в Галичині — в повній своїй свїжости добувають ся з народної душі бажаня, з нездержимою силою потрясає народним організмом віками давлена спрага:

Хай розпутаєть ся наш народ — хай скине політичну неволю — хай розібе суспільну неправду — хай у всестороннім культурнім розвитку „виявить своїх сил безмірність“!

І на всіх полях нашої національної діяльности — скрізь, де прояви нашого національного життя брутально й хитро давають ся відвічними нашими гнобителями — лунає поклик:

Вперед! — До боротьби!

Та одним моментом у вимогутілому поході нашого національного життя — одним тоном у бовім пеані нашого народа в боротьбі за можливість всестороннього розвитку — є та подія, що в днях 1. і 2. марта с. р. склала ся на львівському університеті — подія, якої безпосередною причиною було провокаторське поведене тої части польської молодіжки, що нашу культурну й сулюкійну маніфестацію перебила чинним зневаженем маніфестантів.

Українській університет у Львові є потребою української нації — є переважною умовою нашого культурного розвитку; — ми його хочемо і його домагаємось: — із сильної свідомости всего того виводимо свої права на основане українського університету у Львові — на тимчасову повну утратквізацию теперішнього львівського університету — на признане необмежених прав для нашої мови в теперішнім львівському університеті!

А спеціально-правничу інтерпретацію істнующого закона про вживане української мови на українськїм університеті — лишаємо на боці! Знаємож, що ся інтерпретація — як на тепер — мусить випасти на користь тих, у чїх руках спочиває покіщо фактична сила, власть і вплив у нашому краю.

В почутю, що ми, українська молодіж, сповняємо найлучше наш національний обовязок, коли боремо ся під сю хвилю о національні права там, де доля й наш вік молодечий нам судили оставати, — в університеті, — звертаємо ся

до всеї української суспільности в Галичині з покликом:

Най наша університетська акція буде ще одним товчком до рішучої політичної боротьби, яка тепер горить у нашому краю, — та до польської суспільности з запереченем,

що ми не витягаємо руки по належні права польської нації, а — ; привадуємо ще раз той клич, що з ним зачала ми перед роками свої змаганя о український університет у Львові:

„Ми чужого не бажаєм,

„А свогож то права!

У Львові, в перших днях марта 1906 року.

Українська молодіж львівського університету.

НОВИНКИ.

— Календар. В середу: руско-кат.; Евгенія м.; Атаназ.; римо-кат.: Томи з Аквіну. — В четвер: руско-кат.: Поликарпа; римо-кат.: Иоана Б.

— Репертоар „Руского народного Театру“ у Львові. (Саля „Jad Charuzim“ — ул. Бернштайна).

Ві вторник дня 6. марта «Ой не ходи Грицю, та на вечерниці» народна драма в 5 діях з снівами і танцями, М. Старіцкого.

В четвер дня 8. с. м. «Батькова казка» драма в 5 діях, Карпенка-Карого. Виступ п. М. Заньковецкої.

В пятницу дня 9. с. м. «Катерина» операв 3 діях, Н. Аркаса.

В суботу дня 10. с. м. «Учитель» комедия в 2 діях, Ів. Франка.

Ві вторник дня 13. с. м. «Наталка Полтавка» українська оперета в 3 діях, Івана Котляревського.

В четвер дня 15. с. м. «Суєта» комедия а 4 діях Карпенка-Карого. Виступ п. Заньковецкої.

В суботу дня 17. с. м. «Міщани» сценія жатя в 3 діях, М. Горького.

В неділю дня 18. с. м. „Хазяїн“ комедия в 4 діях, Карпенка-Карого.

Початок представлень о 7. год. вечер.

Абонамент: першорядний на 6 вистав 15 К, другорядний на 6 вистав 10 К.

— Напасти „Діла“. Ми одержали були отверту кореспондентку ось якого змісту: Хвальна Редакціє! Пересилаючи заяву (в справі новинки: „Як вчать нас, де раки зимують“ — *Ред.*), звернув я увагу на недоладність, уміщену на початку (безпідставні напасти на п. Барвіньського — *Ред.*) та просив о зазначене самої річі с. є що згаданий пан (учит. Великанович) був там в своїй звичайній одежи, а се готові ствердити в суді 5 газдів. Если Хв. Ред. сего не зробить, буду мусів се помістити по інших часописах, але вразом і Ваш лист, в яким написано: Отже розв'яжіть, Добродію самі, трудну ділему, чи радше перенести молодому п. В. заміт молодечої горячковости, чи руским членам несповнення свого обовязку після сил і можности“. — Остаю з глибоким поваженем Як. Миколаевич, уч. школи вправ в Тернополи.

І справді сповнив п. М. свою гровьбу(!) і замістив сей уступ в „Ділі“ під заголовком „Етика Руслана“, а надто підляв густим сосом, бути може, фабрикації самої редакції. Однак п. Миколаевич замовчав при тім, що в листі було сказано, що навіть перебране в селянську одежу не вважаємо єще нічим лихим, та що однак ся обставина утруднила руским членам шкільної ради оборону молодого чоловіка. Та всеж таки завдяки їм п. В. не іде десь на Мазури, а в руский округ. А що до самого факту перебираня то він мав збути ся на якихсь довірочних зборах, тимчасом, коли прислана заява говорила про «віче». Отже значить, що редакция не могла мати жадної певности, чи п. В. був переодягнений чи ні, а безпредметовою заявою, написаною до того в формі обидливої інсинуації на особистість, яка тут зовсім не була причасна — ми не хотіли підносити бевпідставного заміту против руских членів шкільної ради, що ось немов то они занехують свого обовязку стояти на сторожи інтересів руского учительства, о скілько їх сил і можности. А тепер най нас циган судить, чия етика краспа чи моя, що п. М. в приватнім листі старав ся по щирости розшурувати веї причини, задля яких не можу помістити надісланої ним заяви, чи п. Миколаевича, який напечатавши неслний уривок з мого приватного листу, промовчує всі преміси і тим способом віддає „Руслана“ на поталу „Ділови“!

Лєв Лопатинський.

— 3 „Народної Гостиниці“. Триповерховий дім нашого Товариства у Львові на розі ул. Сикстускої і Костюшки вже під дахом, а з уступленем морозу розпочне підприємство будови роботи около викінченя будівлі внутрі. Час отже вже недалекий тому, коли будемо в можности довести розпочате діло до кінця і віддати наш готель до публичного ужитку. Та не конець заходів наших на викінченю будівлі. Готель, реставрація і каварня потребуєть відповідного внутрішнього урядженя, котре потягне за собою кількадесят тисяч корон видатку. Бажанем нашим є, щоби сей

видаток не повандрував в чужі кармани, а хотілибсьмо всю роботу внутрішнього урядження віддати нашим ремісникам та нашому „Трудови“. Фірни віденські, чеські а навіть малярські накидують ся нам з своїми офертами і кредитами на догідні сплати, ми однако маємо все на оці своїх доставників, бо се наказує нам наш патріотичний обовязок. Біда однако в тім, що фірни наші не розпоряджаючи потрібним на таке підприємство капіталом, не суть в можности уділити нашому Товариству такого кредиту, якого оно при таких підприємстві потребує. — З уваги на се відносимо ся до ВПв. членів нашого Тов-а і до нашої суспільности з прошенем, щоби зволіли приєднуванем для нашої інституції нових членів, та льокаціями своїх капіталів на наші вкладкові книжочки дати нам можність придбати готівки потрібної на внутрішнє урядженє нашого готелю, реставрації і каварні, котре то урядженє в такому случаю виконали би свої люди. Таким робом охоронимо наш гріш перед вивандрованем за границю нашого краю, дамо заробіток нашим підприємцям а властителям капіталів безвечну і добре опрорцентовану льокацію. — *Дирекція.*

— В справі зарібкової еміграції надіслано нам слідуючу пересторогу для руских робітників, що їдуть до Прус на роботу: Хто хоче їхати до Прус на роботу, нехай зголошусь на адресу: „Stefanowytsch in Neubeug u O/S“. Перестерігаємо перед бюрами в Мисловицях і Освєнцимі, котрі підшивають ся неправно під імя руского бюра. Рівнож перестерігаємо перед агентами: Гаком, Гумовским, Стадником, Григорчуком і другими агентами противними, як також їх листами бо з ними руске бюро в Найберуні не має нічого спільного. Всі листи писані ким иншим до наших людей з вазивом на роботу, просимо присилати разом з ковертою на адресу Народної Канцелярії у Львові для здемаскованя наших ворогів. Сі листи є дуже важним орудієм для нас, тож надіємо ся, що кождий ширий Русин надішле сі листи нам. Також перестерігаємо перед всіми посіпаками в дорозі а особливо в Освєнцимі, де хруні продають в неволю людей наших польскому бюрови, котре потім ще хвалять ся, що нарид звертає ся до него „z zaufaniem“. Хто їде на роботу до Прус, нехай вминає перед агентами і хрунями — бо дорога з дому до руского бюра в Найберуні проста! — „Народна Канцелярія“.

— Страйк. Машинний персонал помічний у всіх львівських друкарнях страйкує далше, і тому всі часописи як ранішні так вечірні епізняють ся, бо нема кому накладати папір на машинах.

— Хліборобські страйки. Вісти про бунти і відпал двора в Гульчи, сокальського повіта, шущені вшехпольским орґаном показали ся брехнею, як многі інші донесеня тої газети про «рускі заворушення». Застрайкувала лише двірська служба в Гульчи, Перемілові, Жвятині, Довжневі і інших селах сокальського повіта. Вшехпольский аларм мав на меті спровоадити військо в ті околиці і се вшехпольякам удало ся, хоч, як само Sl. p. стверджує, в Сокальщині панує повний супокій.

— 3 Тов-а „Основа“ слух. політех. у Львові. На надзвичайних загальних зборах, які відбулись в днях 21, 22, 24 і 26. лютого 1906 вбрано одноголосно отсей видід: Год. тов. Стефан Посацкий, містогол. тов. Бронислав Бурбела, секр. тов. Вінкентий Дудар, скарб. тов. Стефан Миронович, бібліот. тов. Остап Левицкий, виділові Іван Сьверский, Тит Білінкевич, Роман Януш і Адольф Подлевский, містовиділові тов. Іван Яремко і Омелян Скоморовский. До комісії контрольної війшли тт. Олекса Винників, Теофіль Манастирский і Петро Яремкевич. На сих зборах ухвалено рівнож слідуючі резолюції: Загальні збори тов-а „Основа“ стверджують 1) що товариство українських слух. політех. „Основа“ має право репрезентованя всіх Русинів-Українців, які суть слухачами львівської політехніки, 2) що тов. „Основа“ яко тіло репрезентативне Українців-техніків у

Львові, застерігає собі на будуче право скликуваня і репрезентації загально-академічних українських віч в рівній мірі, як инші укр. акад. товариства, признані властями академічними за тіла репрезентативні молодіжи української, згрупованої на університеті у Львові. За Виділ: Стефан Посацкий голова. Вінкентий Дудар секретар.

— 3 Личаківської Читальні „Просьвіти“. Подано отсим до відома всім нашим членам і гостям, що Читальня „Просьвіти“ на передм. Личаківским у Львові змінила хату і містить ся тепер при ул. Гавзнера ч. 10. — *Виділ.*

— В 45. роковини смерті Т. Шевченка устроює укр. молодіж VIII. кл. гімн. в Бережанах в суботу 10. с. м. в салі „Надія“ вечерниці. Початок о 8. год. вечер.

— Ріжні вісти. Wiener Abendpost доносить, що задля заведеня рівномірности в покликуюваню концентрових урядників до міністерств, порішено, що в будучности не буде іменованих до міністерського статусу нібодии урядник, хочби мав найліпші кваліфікації і практичний іспит, если не має 5 літ державної служби. Евентуальний рік добровільної служби не буде вчислювати ся.

Цісар надав старобі в Стрию, А. Щуровскому, з нагоди перенесеня его в стан супочинку ордер зелівної корони III клася.

Цісар дарував решту каря 50-ом в'язням а між ними трем в карнім заведеню в Станиславові, одному в Висничі, а трем в карнім заведеню для женщин у Львові.

— І золотої і дорогої, сольова пісня в супроводі фортеп'яна, слова Т. Шевченка, музика Д. Січинського, вийде небавом в музичній бібліотечі „Торбан“ яко 12 те число, і коштувати буде 1 К 30 с. разом з пересилкою поштовою. З огляду на устроювані концерти в честь Т. Шевченка, поручаємо сю пісню нашим концертантам та надто повідомляємо їх, що „Укр. Накладня“ набула усі пісні нашого славного композитора і стане їх видавати поодинокю, через що усуне давню уже відчувану недостачу сольових пісень. 13-те число „Торбана“ іменно Вечір, пісня на мужеский хор, до слів Шевченка, що уже появилась на полицях книгарських, заслугує також вповні на увагу наших „Боянів“ що від пору не мають ще виготовленої програми. Ціна партитури 60 сот. а голосів по 20 сот. Оба тоті числа замовляти можна за попередним надісланем належитости в „Укр. Накладні“ у Львові ул. Броновска 8. — *К. М.*

†
Посмертні оповістки.

— Людомира, 5-літна донечка Альфреда і Юлії Будзиновских, упокоїла ся по короткій а тяжкій недужі дня 5. с. м. Похорони будуть д. 7. с. м. о 3. год. на личаківский цвинтар. В. І. п.!

Телеграми

з дня 6. марця 1906.

Відень. На вивішнім засіданю палати послів пос. Романчук і тов. поставили наглядче внесенє в справі подій в Нижневі і Ляцкім та жадають від правительства строгого слідства, покараня виновників і заосмотреня вдів і сиріт по убитих. Такі самі наглі внесенє поставив пос. Брайтер і тов. і пос. Дашинський.

Будапешт. Вчєра відбула ся нарада виконного комітету коаліції при участі Кошута, Андрашія, Анонія і Алядара Зічєя. Бар. Банфі прислав на руки Кошута письмо, в яким зголошує своє виступленє з виконного комітету і коаліції. Банфі пише між иншими, що змаганє коаліції до персональної уні не є до переведеня на мировій дорозі. Персональна унія значила би знищенє великодержавного становища монархії.

Лондон. Times доносить з Токію, що правительство предложить парламентови проект дволітньої військової служби.

Відень. Грецкий король прибув ту на 4 дни в повороті з Копєнґаґи.

Рієне (Волинь). Арештовано ту 300 членів „Бунд-у“, а між ними 70 женщин.

Colosseum
в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

від 15. до 1. січня 1906.

Нова сензацийна програма.

Щоденно о 8. год. вечер представленє В неділі і свята 2 представленя о 4. год. по пол. і о 8. год. вечером. Що пятниці High-Life представленє. Білєти вчасніше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9. З куплєним білєтом на фотєли, льожі і I-рядні крісла можна їхати даром на представленє омнібусами Кольосєю, які ждуть коло Віденської Каварні.

Шість і пів мільонів корон відшкодовані!

Будинки, движимости, збіжє і иншу обезпечєє від огневих шкід одинокє рускє асєкураційнє товариство

„Дністер“

Товариство взаїмних обезпечєнь у Львові, ринок ч. 10. II п.

Шкоди опішює „Дністер“ з місцевими членами і виплачує зарєз признані відшкодовані.

За 13 літ виплачено 6,474,534 корон відшкодовань.

Обезпечєня приймають агенції по всіх містах і більших селах; „Дністер“ дає агенції письменним господарям, де вже не робить инші агєнти „Дністра“ Агєнти „Дністра“ заробилє провізії 807,742 корон.

„Дністер“ уділяє громадам позички на 4 проц. на закупно сикавок.

Поліси „Дністра“ приймають при позичках Банк краєвий у Львові і в Чернівцях Галицка Каса ошадности, повітові каси ошадности і сиротинські каси при судах.

Чистий зиск річний звертає ся обезпечєним членам; за р. 1905 припадає кождому членови 3 проц. премії до звороту.

На житє обезпечайте ся в Краківским Товаристві тільки через „Дністер“; провізїю від таких обезпечєнь дає „Дністер“ на рускі добродійні ціли.

Фонди „Дністра“ вносять з кінцем р. 1905 суму 1,372,538 корон.

Стерєніть ся огню!

Дністер припоручає Прєсєвє. Епїкопосї орґанїзаційнї!

Попирєайте дахи черепом (дахівкою)!

Ц. к. упр. гал. акц.

Банк
Гіпотечний

Відділ депозитовий

приймає вклєди і виплачує завдатки на рахунок бїжучий, приймає до перехованя папєри вартісні і дає на них завдатки.

Крім того впроваджєно подїбно як в інституціях заграничних т. зв.

Депозити сховкові
(Safe Deposits)

За оплатою 50 до 70 корон річно, депозитар дістає в сталєвій касї панцирній сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно і дискретно переховувати може своє майно або важні документи.

Під тим зглядом поробив Банк гіпотечний як найдодїгіднїш зарядженє. Приписи дотично того рода депозитів одержати можна безплатно у відділі депозитовім.

CORTEL Шутки і паперці

можна набувати в „Сокильским Базарі“ у Львові і у всіх торговлях вкраю.